

Arrest

**nr. 62 379 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 1 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat E. DELVAUX en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 30 november 2009 gedateerde brief diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 februari 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard, die verzoeker op 2 maart 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 05.11.2009 voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 8,31 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 38uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1368,38 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd en werkbereid zou zijn, Nederlands zou spreken, lid van een cricketclub is en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 2 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van “de bepalingen van de instructie van 19.07.2009”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het “benaarstigings-principe” en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende. nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering – en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering – gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De Staatssecretaris houdt enkel rekening met een strikte berekening van het minimumloon volgens CAO nr. 43.

[...]

De Staatssecretaris toont echter niet aan hoe hij de berekening maakt op basis van 8,31 euro per uur, dewelke zou resulteren in een brutomaandloon van 1368,38 €.

Verzoeker kan aldus niet controleren of deze berekening correct is gemaakt.

Verzoeker kan – op basis van de bestreden beslissing – niet nagaan of de Staatssecretaris zijn berekening van het minimumloon van verzoeker correct of foutief heeft gedaan. Derhalve is de bestreden beslissing op dit punt mogelijks foutief, minstens onvoldoende gemotiveerd.

De Staatssecretaris schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De werkgever van verzoeker heeft – in de hypothese dat het uurloon van 8,31 € onvoldoende zou zijn om tot het minimumloon te komen - een fout gemaakt bij het opstellen van de arbeidsovereenkomst wat betreft het minimumuurloon. Bij het opstellen van het contract heeft hij dan nagelaten het juiste minimumuurloon op te zoeken.

Het betreft hier een louter materiële vergissing.

De werkgever heeft dit gecorrigeerd en zal het minimumuurloon van 9,17 € uitbetalen.

Verzoeker verwijst naar de bijgebrachte en aldus aangepaste arbeidsovereenkomst van dezelfde werkgever met hetzelfde voorwerp.

Het voorgelegde arbeidscontract dient dus gelezen te worden met een uurloon van 9,17 € bruto per uur, waardoor verzoeker minstens het wettelijk minimumuurloon zal verdienen.

In zoverre hier een fout van de werkgever zou weerhouden kunnen worden, kan deze niet ten nadele van de werknemer – verzoeker – aangerekend worden.

Verzoeker kan moeilijk geacht worden de precieze berekening van het minimumloon te kennen.

Ook de werkgever heeft steeds de bedoeling gehad het minimumuurloon te betalen; hij heeft enkel nagelaten het juiste bedrag van het minimumuurloon op te zoeken.

De werkgever heeft trouwens de arbeidsovereenkomst in die zin aangepast.

DVZ had trouwens makkelijk verzoeker kunnen contacteren alvorens de bestreden beslissing te treffen.

De arbeidsovereenkomst was dan onmiddellijk aangepast geworden, zoals het trouwens nu ook is gebeurd.

Verzoeker zou volgens de berekening van DVZ – dewelke niet kan gecontroleerd worden – 19,02 € per maand te kort komen. Dit is werkelijk een verwaarloosbaar bedrag.

Een redelijke en zorgvuldige overheid had minstens een schrijven kunnen richten aan verzoeker of zijn

raadsman, indien zij tot de vaststelling was dat het bundel van verzoeker mogelijks niet volledig was. Verzoeker had dan de mogelijkheid om binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten – ic een aangepaste arbeidsovereenkomst over te maken.

Verzoeker laat gelden dat de overheid in andere dossiers wel degelijk overgaat tot het aanschrijven van de raadsman van partijen, ondermeer met betrekking tot het overleggen van identiteitsdocumenten.

Verzoeker vraagt zich dan ook terecht af waarom de overheid in zijn dossier niet diligenter is opgetreden.

De staatssecretaris handelt dan ook niet redelijk, noch zorgvuldig. Schending van redelijkheids-, zorgvuldigheids-, benaerstigingsprincipe.

criterium 2.8 B diende dan ook door de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid toegepast te worden, gezien het nooit de intentie van de werkgever van verzoeker is geweest om minder dan het wettelijk minimumuurloon overeen te komen en uit te betalen.

Met betrekking tot CAO 43 dient opgemerkt dat de bepalingen daarin opgenomen dwingend zijn.

Bepalingen in een arbeidsovereenkomst vallend onder CAO 43 en die strijdig zijn met de bepalingen van deze CAO worden voor niet gelezen gehouden. Werkgever en werknemen kunnen dus geen lager uurloon overeenkomen dan hetgeen voorzien in de CAO 43. Een lager uurloon wordt voor niet gelezen gehouden en automatisch aangepast aan de barema's voorzien in CAO 43.

Verzoeker wordt aldus geacht altijd een minimumloon van 1387,49 € [overeengekomen] te hebben met zijn werkgever.

Verzoeker verwijst naar Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>. De Staatssecretaris verwijst hier trouwens ook naar.

“In België bestaat er geen door de wet vastgelegd minimumloon.

De geldende minimumlonen worden bij ons, zoals in sommige andere landen, traditioneel vastgelegd in collectieve arbeidsovereenkomsten (CAO's) van de Nationale Arbeidsraad (NAR) op de paritaire comités. De bepalingen die daarin zijn opgenomen zijn ook bindend want de CAO-wet bepaalt dat van de dwingende bepalingen van een CAO van de NAR of van een PC niet mag afgeweken worden.

Men noemt dit de hiërarchie van de rechtsbronnen. Deze is samengevat in art.51 van de CAO-wet. Daarin is een rangorde opgenomen van de hoogste tot de laagste “rechtsbron” van verbintenissen. Men kan daar lezen dat de (door koninklijk besluit) algemeen verbindend verklaarde CAO's van de NAR net onder de dwingende bepalingen van de wet komen en dat de algemeen verbindend verklaarde CAO's van de sectorale paritaire comités op de derde plaats staan.

Deze rechtsbronnen staan veel hoger dan bijvoorbeeld de geschreven individuele arbeidsovereenkomst. Dat betekent dat de individuele arbeidsovereenkomst de voorschriften van de hogere normen moet respecteren.

Indien de sector-CAO een minimumloon voorschrijft, dan mag de individuele overeenkomst geen lager, maar wel een hoger loon voorschrijven.

Nationale Arbeidsraad

De Nationale Arbeidsraad heeft enkele CAO's gesloten die over het minimuminkomen gaan.

Op de website van de NAR zijn de teksten van al deze CAO's en enige commentaar bij deze CAO's te vinden.

De belangrijkste CAO's uit deze reeks zijn de CAO 43, zoals aangepast door latere CAO's, en de CAO 50. CAO 43 legt het gewaarborgd minimum maandinkomen vast voor 3 categorieën van voltijdse werknemers:

1.387,49 € voor werknemers van 21 jaar;

1.424,31 € voor werknemers die tenminste 21,5 jaar oud zijn (met 6 maanden anciënniteit);

1.440,67 € voor werknemers die tenminste 22 jaar oud zijn (met 12 maanden anciënniteit).

Deze bedragen zijn gekoppeld aan het indexcijfer van de consumptieprijsen.

Men moet er bovendien rekening mee houden dat het gewaarborgd minimum maandinkomen (GMMI) niet echt identiek is aan een minimum maandloon. In het GMMI zijn immers bepaalde sommen die in de loop van het jaar worden uitbetaald begrepen. Zo kan bijvoorbeeld een eindejaarspremie of dertiende maand in aanmerking genomen worden om na te gaan of het GMMI nageleefd wordt.

CAO 50 bepaalt het GMMI voor werknemers onder de 21 jaar.

Twee belangrijke bepalingen van deze CAO moeten onder de aandacht worden gebracht.

Ten eerste het toepassingsgebied: deze NAR-CAO geldt enkel voor de werknemers onder de 21 die normale voltijdse arbeidsprestaties leveren voorzover ze werken in een onderneming die niet onder een paritair comité valt, of onder een PC dat niet is samengesteld of onder een PC dat geen minima of lonen voor werknemers onder 21 jaar heeft vastgesteld. PC's mogen dus in dit geval hogere of lagere GMMI vastleggen.

Ten tweede is er het GMMI zelf: dit wordt niet in een forfaitair bedrag uitgedrukt, maar in een percentage van het GMMI van CAO 43. Dit percentage is degressief: hoe lager de leeftijd, hoe lager het percentage.

Op 20 jaar: 94%

Op 19 jaar: 88%

Op 18 jaar: 82%

Op 17 jaar: 76%

Op 16 jaar: 70%

Samengevat: sinds 01/10/2008 gelden volgende bedragen naargelang de toegepaste arbeidsduur in de onderneming.

Het GMMI voor werknemers onder de 21 jaar

Leeftijd	%	GMMI / maand in €	GMMI / uur (38 u /week) in €	GMMI / uur (39 u /week) in €
21	100	1387,49	8,43	8,21
20	94	1304,24	7,92	7,72
19	88	1220,99	7,42	7,22
18	82	1.137,74	6,91	6,73
17	76	1.054,49	6,40	6,24
16 en minder	70	971,24	5,90	5,75

Andere belangrijke CAO's van de NAR houden bepalingen in aangaande gelijke beloning van vrouwen en mannen, aangaande de minimumbezoldiging voor mindervaliden, aangaande de indexcijfers, enz."

De Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid oordeelt dan ook ten onrechte dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op criterium 2.8 B.

In zoverre verzoeker – ten onrechte - geen aanspraak zou kunnen maken op criterium 2.8 B van de instructie, dient opgemerkt te worden dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onverkort blijft gelden, nu de instructie vernietigd werd.

[...]

Verzoeker gaf in zijn regularisatieaanvraag de buitengewone omstandigheden weer dewelke hem noodzaakten om de machtiging tot verblijf aan te vragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

In de bestreden beslissing worden deze omstandigheden weergegeven.

Het verzoek om machtiging tot verblijf diende dan ook beoordeeld te worden in het licht van art. 9 bis Vr. W.

De Staatssecretaris doet dit niet.

Hij vergenoegt er zich mee om enkel te verwijzen naar de voorwaarden van de instructie van 19.07.2009, daar waar hij diende te motiveren in het licht van de toepassing van art. 9 bis Vr.W.

“Het feit dat betrokkene geïntegreerd en werkbereid zou zijn, Nederlands zou spreken, lid van een cricketclub is en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

De Staatssecretaris gaat voorbij aan het feit dat de integratie van verzoeker, zijn werkbereidheid, het feit dat hij Nederlands spreekt, lid is van een cricketclub en getuigenverklaringen voorlegt, net nu die bijzondere omstandigheden zijn dewelke onder de toepassing van artikel 9 bis Vr. W. vallen.

De Staatssecretaris gaat voorbij aan het feit dat de regularisatieaanvraag gebaseerd was op criterium 2.8B van de – vernietigde – instructie van 19 juli 2009, en op artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in haar algemeenheid;

De Staatssecretaris wijst de regularisatieaanvraag af omwille van het feit dat verzoeker niet beantwoordt aan criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, doch gaat niet in op de algemene vraag tot regularisatie omwille van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire redenen) dewelke verzoeker had aangehaald in de vraag om machtiging tot verblijf (regularisatieaanvraag) en op de vraag tot regularisatie cfr. criterium 2.8 A.

Hij antwoordt eenvoudigweg niet op de gestelde vraag tot regularisatie.

Aldus heeft de Staatssecretaris zijn beslissing foutief, minstens onvoldoende gemotiveerd.

De Staatssecretaris schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker dient het grondgebied te verlaten uiterlijk op 2.4.2011. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 2.3.2011.

Het is onmogelijk op een dergelijke korte periode de nodige schikkingen te treffen om het land te verlaten (zelfs met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie – IOM), nu hij reeds jarenlang in België woont en hier het centrum van zijn belangen heeft gevestigd. Verzoeker heeft hier tal van goederen, meubels en dergelijke meer.

De Minister weet dit zeer goed en had hiermee rekening dienen te houden. Zijn handelswijze is onredelijk en onzorgvuldig.

De motivering van de gemachtigde van de Minister komt niet als redelijk voor.

Door verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen schendt de Minister de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 en dat hij hiervoor een arbeidscontract voorlegt en dat het brutomaandloon 1368,38 euro zou bedragen, dat het wettelijk

bepaald minimum echter 1387,49 euro bedraagt voor een persoon ouder dan 21 jaar, dat verzoeker bijgevolg niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009, dat het feit dat verzoeker zich volledige integreerde, werkbereid is, Nederlands leerde en lid is van een cricketclub niet weerhouden kan worden als een grond voor regularisatie, dat deze elementen niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij hij zich beriep op criterium 2.8.B en niet op criterium 2.8.A zoals verzoeker verkeerdelijk aangeeft in zijn verzoekschrift.

Verzoeker stelt dat de CAO van dwingend recht en stelt verder dat er een materiële vergissing is gebeurd bij het opstellen van zijn arbeidsovereenkomst. Uit het administratief dossier, meer bepaald het typeformulier Regularisatieaanvraag dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingevuld bijbracht, blijkt dat verzoeker aankruiste dat hij voldeed aan de voorwaarde: "werk + duurzame lokale verankering". Hieronder stond het volgende:

"Werk + duurzame lokale verankering: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

(...)

-Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minimum een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)."

Verzoeker kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijk minimumsalaris. Gelet op het feit dat het gemiddeld minimum maandinkomen dat wordt bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, 1387,49 euro bedraagt en gelet op het feit dat het loon dat verzoeker zou verdienen op basis van de door hem bijgebrachte arbeidsovereenkomst slechts 1368,38 euro bedraagt, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008)

Verwerende partij voegt toe dat in zoverre verzoeker een nieuw arbeidscontract toevoegt bij zijn verzoekschrift, de verwerende partij enkel rekening kan houden met de elementen die haar bekend zijn op het moment dat de beslissing genomen werd.

Verwerende partij vervolgt dat het gegeven, dat de bewering als zou er een materiële vergissing zijn begaan bij het vaststellen van het loon, geen afbreuk doet aan het feit dat het loon in de door verzoeker voorgelegde arbeidsovereenkomst lager ligt dan het wettelijk minimumsalaris en dat de gemachtigde

van de staatssecretaris dus terecht oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals verweerder terecht aangeeft, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden als ongegrond wordt afgewezen, duidelijk het determinerende motief aangegeven wordt op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoeker bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden verwees naar de situatie die omschreven is in punt 2.8B van de beleidsinstructie van 19 juli 2009, doch dat hij niet aantoonde dat hij zich in een situatie bevindt zoals omschreven in deze bepaling van de beleidsinstructie. Hierbij wordt geduid dat verzoeker een op 5 november 2009 afgesloten arbeidsovereenkomst voor de duur van 12 maanden voorlegde, waarin een loon werd overeengekomen van 8,31 euro per uur en een arbeidstijdregeling van 38 uren per week, zodat dient te worden aangenomen dat verzoeker een bruto maandloon van 1368,38 euro zou verdienen. Er wordt op gewezen dat dit loon lager is dan het, in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 die algemeen bindend verklaard werd bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, bepaalde minimumloon dat 1387,49 euro per maand bedraagt voor een persoon ouder dan eenentwintig jaar. Verzoeker betoogt dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt hoe verweerder tot het besluit komt dat er wat hem betreft sprake is van een bruto maandloon van 1368,38 euro, zodat hij niet kan controleren of deze berekening correct is gemaakt. De Raad merkt evenwel op dat op grond van een eenvoudige en logische berekening kan worden nagegaan hoeveel het bruto maandloon bedraagt indien zowel het bruto uurloon als de wekelijkse arbeidsduur gekend zijn. Door immers het bruto uurloon te vermenigvuldigen met de arbeidsduur per week en vervolgens met tweeënvijftig, zijnde het aantal weken per jaar, en dan te delen door twaalf, zijnde het aantal maanden per jaar, komt men uit op het bruto maandloon. In de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat men tot een bruto maandloon van 1368,38 euro komt op grond van enerzijds een overeengekomen bruto uurloon van 8,31 euro en anderzijds een arbeidsduur van achtendertig uren per week. Verzoeker houdt dan ook onterecht voor dat de juistheid van de door verweerder gemaakte berekening niet kan worden geverifieerd. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat zaken die wegens hun evidentie geen toelichting behoeven dienen te worden uiteengezet in een bestuursbeslissing (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). In de eerste bestreden beslissing wordt voorts gemotiveerd dat het feit dat verzoeker geïntegreerd en werkbereid zou zijn, Nederlands zou spreken, lid is van een cricketclub en getuigenverklaringen voorlegt evenmin wordt weerhouden als een grond voor de toekenning van een verblijfsmachtiging. In de tweede bestreden beslissing wordt verder, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en meer specifiek niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of geldig visum. Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissingen verzoeker toelaten te begrijpen om welke redenen en op welke juridische basis deze beslissingen werden genomen en dat de voorziene motiveringen hem in staat stellen met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu moet onderzocht worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziet als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en wanneer hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat de vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan aanvragen. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling zijn identiteit aantoonst en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo geen identiteitsstuk wordt voorgelegd of zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of een identiteitsdocument werd voorgelegd en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat verweerder oordeelde dat verzoeker zijn identiteit aantoonde en dat hij buitengewone omstandigheden aanbracht die kunnen verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend.

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volgt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en zijn gemachtigde een zeer ruime discretionaire bevoegdheid hebben voor wat betreft de toekenning van een machtiging tot verblijf.

Verzoeker verzocht om te worden gemachtigd tot een verblijf in België op grond van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Voormelde instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te verwerven werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot het inwilligen van een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Punt 2.8B van de beleidsrichtlijn heeft betrekking op de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en die een kopie van een arbeids-

contract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker een arbeidscontract bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden heeft gevoegd. In dit contract wordt, zoals correct is weergegeven in de eerste bestreden beslissing, voorzien dat aan verzoeker een maandloon ten bedrage van 1368,38 euro zal worden uitbetaald. Verzoeker betwist niet dat dit loon lager is dan het minimumloon dat 1387,49 euro bedraagt. Aangezien het loon een van de essentiële bestanddelen van een arbeidsovereenkomst uitmaakt kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de vermelding van een loon in het arbeidscontract dat onder het minimumloon ligt niet meer is dan een materiële vergissing.

Verzoeker stelt verder dat “*de fout*” die zijn potentiële werkgever beging niet aan hem kan worden aangerekend. Hij wijst erop dat de bepalingen in de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van dwingend recht zijn en dat hiervan niet kan worden afgeweken in een arbeidsovereenkomst, zodat op zijn werkgever hoe dan ook de verplichting rustte om hem het minimumloon uit te betalen en hij dus moet geacht worden een loon dat overeenstemt met het minimumloon te zijn overeengekomen met zijn werkgever. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat uit het door verzoeker neergelegde arbeidscontract blijkt dat hij bereid was om aan een loon dat onder het in België vastgelegde minimumloon ligt te werken en dat het niet kennelijk onredelijk is om in een dergelijk geval te weigeren om een verblijfsmachtiging toe te staan. Verzoeker kan ook niet voorhouden het minimumloon niet te kennen, daar iedereen geacht wordt de wet (*sensu lato*) te kennen en verzoeker daarenboven bij het indienen van zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden bijgestaan werd door een advocaat. In zoverre verzoeker betoogt dat het niet de intentie was van zijn potentiële werkgever om een loon dat lager was dan het minimumloon uit te betalen, kan enkel worden vastgesteld dat deze “*intentie*” geen steun vindt in het door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegde arbeidscontract en dat van een werkgever mag verwacht worden dat hij op de hoogte is van de minimumlonen die hij dient te respecteren.

Waar verzoeker erop wijst dat het in het arbeidscontract bepaalde maandloon maar 19,02 euro lager ligt dan het minimumloon, kan de Raad slechts benadrukken dat een minimumloon een norm is die steeds dient gerespecteerd te worden. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk of onwettig om te weigeren rekening te houden met een arbeidscontract waarin een loon werd bedongen dat lager ligt dan het minimumloon, en dit ongeacht of het bedongen loon veel of niet veel lager is dan het geldende minimumloon.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een nieuwe arbeidsovereenkomst bij dezelfde werkgever waaruit blijkt dat een bruto uurloon van 9,17 euro werd overeengekomen. Deze arbeidsovereenkomst is gedateerd op 1 maart 2011 en werd dus opgesteld nadat de eerste bestreden beslissing werd genomen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met het nieuwe arbeidscontract dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De Raad merkt verder op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker aangaf geïntegreerd en werkbereid te zijn, Nederlands te spreken, lid te zijn van een cricketclub en dat hij getuigenverklaringen kon voorleggen. Verweerder oordeelde echter dat deze elementen op zich niet voldoende waren om verzoeker te machtigen tot een verblijf in België. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze beoordeling onwettig of kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder niet is ingegaan op zijn vraag om, gelet op wat is bepaald in punt 2.8A van de beleidsrichtlijn, een verblijfsmachtiging toe te staan, kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker nooit heeft aangetoond dat hij zich bevindt in de situatie die in voormeld punt van de instructie van 19 juli 2009 is opgenomen en dat hij zelfs niet naar dit punt van de beleidsrichtlijn heeft verwezen. Bij de beoordeling van een aanvraag van een vreemdeling om tot een verblijf gemachtigd te worden dient verweerder enkel rekening te houden met de door deze vreemdeling ingeroepen argumentatie. Het komt verweerder niet toe om zelf de aanvraag van een vreemdeling te onderbouwen en rekening te houden met elementen die de betrokken vreemdeling zelf niet dienstig achtte om aan te brengen.

Verzoeker houdt ook ten onrechte voor dat verweerder er zich mee vergenoegde te verwijzen naar de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing namelijk duidelijk gemotiveerd dat de aanvraag "*in toepassing van artikel 9bis*" van de Vreemdelingenwet ongegrond is.

Het feit dat verweerder bij de beoordeling van verzoekers aanvraag heeft uiteengezet waarom verweerder zich niet in een situatie bevindt zoals omschreven in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn van de staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid impliceert trouwens niet dat de aanvraag niet "*in het licht van artikel 9bis*" van de Vreemdelingenwet zou beoordeeld zijn. De beleidsrichtlijn geeft namelijk enkel aan in welke gevallen de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wenst dat een verblijfsmachtiging wordt toegestaan en vormt derhalve een praktische invulling van zijn discretionaire bevoegdheid die hij ontleent aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Niets weerhoudt de bevoegde staatssecretaris ervan om op limitatieve wijze te duiden in welke gevallen hij, op basis van zijn discretionaire bevoegdheid, een verblijfsmachtiging zal toestaan. De vaststelling dat een vreemdeling zich niet bevindt in een van de door verweerder in een publiek gemaakte beleidsrichtlijn opgesomde situaties mag dan ook niet geïnterpreteerd worden als zou er geen toepassing gemaakt zijn van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont met zijn toelichting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid de voorziene beleidsrichtlijnen in casu miskend heeft of een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. De uiteenzetting van verzoeker laat, gelet op de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel, ook niet toe te besluiten dat het proportionaliteitsbeginsel miskend werd.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Daarnaast moet worden benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat wanneer een vreemdeling nalaat zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden te onderbouwen met correcte stukken op het bestuur de verplichting zou rusten de aanvrager hierop te wijzen alvorens een beslissing te nemen.

Het feit dat verzoeker zijn aanvraag onderbouwde met een stuk dat niet voldeed aan de publiek gemaakte beleidsrichtlijnen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toont enkel aan dat hij zelf onzorgvuldig optrad.

De bewering van verzoeker dat verweerder in andere dossiers wel overgaat tot het contacteren van een vreemdeling of diens raadsman is voorts niet gestaafd door enig stuk, zodat niet blijkt dat deze stelling enige grond heeft.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Het '*benaarstigingsprincipe*', dat verzoeker omschrijft als een beginsel van behoorlijk bestuur, is de Raad voorts onbekend. Verzoeker blijft tevens in gebreke om op een voor de Raad begrijpelijke wijze toe te lichten op welke wijze het bestuur voormeld '*benaarstigingsprincipe*' zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel dient om deze redenen dan ook als onontvankelijk te worden beschouwd.

3.3.7. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker niet werd gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat hij niet beschikt over een visum. Verweerder kon derhalve, zonder artikel 7 van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht te schenden, oordelen dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...).”*

3.3.8. Verzoeker geeft voorts te kennen praktische problemen te zien wat betreft de uitvoering van de tweede bestreden beslissing, doch toont hiermee niet aan dat deze beslissing genomen werd met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur. Het gegeven dat een vreemdeling voorhoudt reeds een aantal jaren op onwettige wijze in het Rijk te verblijven heeft namelijk niet tot gevolg dat de Vreemdelingenwet niet onverkort van toepassing zou zijn en dat deze vreemdeling, die zich schuldig maakt aan een voortdurend misdrijf, nog de kans moet gegeven worden "*schikkingen te treffen*" alvorens een einde te stellen aan zijn illegaal verblijf.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK